

ПРОЕКТ

Закон

за изменение и допълнение на Закона за марките и географските означения
(обн. ДВ бр.81 от 1999 г., попр.ДВ бр.82 от 1999 г., изм. бр. 28 и 105 от 2005 г.)

§ 1. Чл. 4 се изменя така:

„Чл.4. Патентното ведомство събира такси за заявяване, приоритет, регистрация, издаване на свидетелства, ускоряване на експертизата по същество, подновяване на регистрацията, вписвания, поправка на грешки, обжалване на откази, отменяне и заличаване, продължаване на срокове, публикации, международни регистрации, искания за определяне на общоизвестност на марки или на ползващи се с известност марки, публикация за определяне на марката като общоизвестна или ползваща се с известност, информация за заявена марка или географско означение, справки и извлечения от държавните регистри в размери, определени с Тарифа, одобрена от Министерския съвет”.

§ 2. Създава се чл. 5а:

„Държавен регистър на общоизвестни марки и марки, ползващи се с известност

Чл. 5а. Патентното ведомство поддържа регистър, в който се вписват данни за всички марки, които са определени като общоизвестни или ползващи се с известност на територията на Република България.”

§ 3. В чл. 7 след думите „по чл. 5” се поставя запетая и се добавя ”5а”.

§ 4. В заглавието на чл. 11 преди думата „основания” се добавя думата “Абсолютни”.

§ 5. В заглавието на чл.12 думата “Допълнителни” се заменя с “Относителни”.

§ 6. В чл. 13 се правят следните изменения и допълнения:

1. Заглавието се изменя така: „Съдържание на изключителното право върху марка”;

2. В ал.2 думите ”Забраната за използване по ал.1 включва и” се заменят с: ”Използване в търговската дейност по смисъла на ал.1 е”

§ 7. В чл.15, ал.1 думите “в страната” се заменят с “на територията на държавите – членки на Европейския съюз”.

§ 8. В чл.36а се създава ал.2:

“(2) Заявката не се публикува, когато:

1. е оттеглена съгласно чл.38, ал.1;
2. се счита за оттеглена по чл.36, ал.2;
3. производството по нея е прекратено съгласно чл.36, ал.5;
4. преди да е завършила подготовката за публикация, но не по-късно от четири месеца от датата на подаване, е подадена заявка за международна регистрация на същата марка с цел ползване на конвенционен приоритет.”

§ 9. В чл. 42, ал. 2 думите „трима държавни експерти, единият от които юрист” се заменят с „двама държавни експерти и един юрист”, а думите „петима държавни експерти, двама от които са юристи” се заменят с „трима държавни експерти и двама юристи”.

§ 10. В глава Втора се създава раздел VII

„Раздел VII

Общоизвестна марка и марка, ползваща се с известност

„Определяне на марка като общоизвестна или ползваща се с известност

Чл. 50а. (1) При определяне на марка като общоизвестна или ползваща се с известност се вземат предвид следните фактори:

1. степен на известност или признаване на марката в съответната част от обществото, която обхваща действителните или потенциални потребители на стоката или услугата, лицата, заети в съответната разпространителска мрежа и деловите кръгове, ангажирани с дадените стоки или услуги;
2. продължителност, степен и географска област на използване на марката;
3. продължителност, степен и географска област на публично представяне на марката, в т. ч. рекламиране, разгласяване или излагане на панаири и/или изложби на стоките и/или услугите, за които се използва марката;
4. данни за успешно прилагане на правата върху марката, ако тя е регистрирана;
5. стойност на марката.

(2) Определянето на марка като общоизвестна или ползваща се с известност се извършва от:

1. Софийски градски съд по общия исков ред;
2. Патентното ведомство на Р България по реда на чл. 50б.

Производство за определяне общоизвестност на марка или на марка, ползваща се с известност на територията на Република България в Патентното ведомство

Чл. 50б. (1) Определянето на общоизвестност на марка или на марка, ползваща се с известност, се извършва по искане на притежателя на марката при заплащане на съответна такса и представяне на писмени доказателства.

(2) Председателят на Патентното ведомство взема решение по искането въз основа на становище на назначена от него комисия.

(3) Марка, която съгласно ал. 2 е определена като общоизвестна или ползваща се с известност, се публикува в Официалния бюлетин на Патентното ведомство и се вписва в регистъра по чл. 5а.

(4) Решението за определяне на марка като общоизвестна или ползваща се с известност може да се обжалва пред Административния съд – град София по реда на Административно-процесуалния кодекс от всяко трето лице в едномесечен срок от публикацията.

(5) Отказът за определяне на марката като общоизвестна или ползваща се с известност може да се обжалва пред Административния съд – град София по реда на Административно-процесуалния кодекс.

(6) Редът и начинът за определяне в Патентното ведомство на марка като общоизвестна и марка, ползваща се с известност на територията на Република България, се определят с наредба, приета от Министерския съвет.

§ 11. Създава се глава Четвърта А

„Глава Четвърта А

Марка на Общността

Общи положения

Чл.72а. (1) Марката на Общността е марка, която е регистрирана във Ведомството по хармонизация на вътрешния пазар (търговски марки и дизайн) при условията и съгласно изискванията, предвидени в Регламент № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. за търговската марка на Общността, наричан по-нататък „Регламент”.

(2) Марката на Общността има действие на територията на Република България и притежателят ѝ се ползва с правата по този закон.

(3) Марката на Общността се счита за по-ранна марка по смисъла на чл.12, ал.1, ако отговаря на изискванията на чл.12, ал.2.

(4) Патентното ведомство на Република България е централно ведомство по индустриална собственост по смисъла на Регламента.

(5) За неуредените в тази глава въпроси се прилагат разпоредбите на Регламента.

Заявка за марка на Общността

Чл.72б. (1) Заявката за марка на Общността трябва да отговаря на изискванията на чл.26 от Регламента.

(2) Всяко лице с постоянен адрес или седалище на територията на Р България може да подаде заявка за регистрация на марка на Общността директно във Ведомството за хармонизация на вътрешния пазар или в Патентното ведомство на Република България.

(3) Когато заявката е подадена в Патентното ведомство, тя трябва да е придружена с документ за платена такса за препащането ѝ.

(4) Патентното ведомство поставя дата на получаване и изпраща заявката на ведомството за хармонизация на вътрешния пазар в двуседмичен срок от получаването ѝ.

Преобразуване на марка на Общността в национална заявка

Чл.72в. (1) Заявител или притежател на марка на Общността може да поиска преобразуване на заявката или регистрацията в заявка за национална марка в Република България, при условията, предвидени в чл.108 от Регламента.

(2) Когато искането по ал.1 бъде допуснато от Ведомството за хармонизация на вътрешния пазар и е изпратено на Патентното ведомство, то го разглежда в съответствие с този закон, при условие, че заявителят представи в двумесечен срок от датата на получаване на съобщение за допускането на преобразуването:

1. превод на документите на български език;
2. изображения на марката;
3. документ за платени такси за заявяване и експертиза.

(3) За дата на подаване на заявката по ал.1 се счита датата на подаване или приоритетната датата на заявката за марка на Общността.

Защита на марката на Общността.

Чл.72г. (1) Гражданско-правната защита при нарушение на правата върху марка на Общността се осъществява по реда, предвиден в Регламента.

(2) В случай, че съгласно Регламента, искове и мерки, свързани със защитата на марка на Общността се предявяват и искат в Република България, се прилага българското законодателство, доколкото в Регламента не е предвидено друго.

(3) Исковете по ал.2 са подсъдни на Софийски градски съд като първа инстанция и Софийски апелативен съд като втора инстанция, които се явяват съдилища за марки на Общността по смисъла на Регламента.

§ 12. В чл.75 се правят следните изменения:

1. Ал.1 се изменя така:

„(1) Притежателят на право върху марка и лицензополучателят на изключителна лицензия имат самостоятелно право на иск за нарушение.”

2. Ал.2 се заличава.

§ 13. В чл.76 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал.1 се създава точка 4.

“4. за изземване и унищожаване на стоките, предмет на нарушението.”

2. Ал.2 се изменя така:

(а) След думата „поиска” се добавя „по съдебен ред;

(б) Точка 1. се изменя така:

„1. Да му бъдат предадени стоките, предмет на нарушението;

(в) Създава се нова точка 2.

„2. Да му бъдат заплатени разходите, свързани със съхранението и унищожаването на стоките, предмет на нарушението.”

(г) Точка 2. става т. 3 и се изменя така:

„3. Разгласяване за сметка на нарушителя на диспозитива на решението на съда в два всекидневника и в определен от съда часови пояс на телевизионна организация с национално покритие.”

§ 14. Член 76а се изменя така:

“Определяне на обезщетението

Чл.76а. (1) Обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението.

(2) При определяне размера на обезщетението съдът взема предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и

неимуществените вреди, както и приходите, реализирани от нарушителя вследствие на нарушението.

(3) Съдът определя справедливо обезщетение, което трябва да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото.”

§ 15. Създават се чл.76б -76з:

“Особени случаи на обезщетение

Чл. 76б. (1) Когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да иска като обезщетение:

1. от петстотин до сто хиляди лева, като конкретният размер се определя по преценка на съда при условията на чл. 76а, ал.2 и 3, или

2. равностойността по цени на дребно на правомерно произведени стоки, идентични или сходни със стоките, предмет на нарушението.

(2) При определяне на обезщетението по ал.1 се вземат предвид и приходите, получени вследствие на нарушението.

Изземване на стоки, предмет на нарушение

Чл.76в. Изземване на стоки, предмет на нарушение по смисъла на чл.76, ал.1, т.4 може да се иска както по отношение на стоки, намиращи се на определено място, така и по отношение на стоки, намиращи се в търговската мрежа.

Носене на отговорност

Чл.76г. Юридическите лица и едноличните търговци носят гражданска отговорност за нарушаването на права по този закон, извършено виновно от лицата, които ги представляват, съответно техни служители или от лица, наети от тях. В този случай вината се предполага до доказване на противното.

Осигуряване на доказателства по иски и обезпечителни производства

Чл.76д. (1) Когато ищецът е представил доказателства в подкрепа на исканията си, но е посочил и други доказателства от значение за решаване на делото, които се намират под контрола на ответника, съдът може по искане на ищеца да задължи ответника да предостави тези доказателства.

(2) Съдът може при условията на ал.1 по искане на ищеца да задължи ответника да осигури възможност за запознаване с банкови, финансови и търговски документи, които се намират под негов контрол.

(3) Ищецът е длъжен да не разгласява съдържащата се в документите по ал.2 информация.

(4) Представянето на доказателства за единично или еднократно използване на закриляни по този закон марка или географско означение се приема като достатъчно основание за прилагане на разпоредбите на ал.1 и 2.

(5) Наличието на обстоятелствата, свързани с твърдяно нарушение, може да се установи и с представянето на доказателства за единично или еднократно неправомерно използване на закриляни по този закон марка или географско означение.

Искане на информация за произхода и разпространителските мрежи при нарушение

Чл.76е. (1) Съдът може по искане на ищеца да задължи ответника или трето лице до предостави информация относно обстоятелства, които са от значение за решаване на делото.

(2)Трето лице по смисъла на ал.1 е всяко лице, което:

1. държи стоки, предмет на нарушение, или
2. предоставя услуги, водещи до нарушение, или
3. ползва услуги, които съставляват нарушение, или
4. е посочено от лице от т.1-3 като участник в изработването, производството или разпространението на тези стоки или услуги.

(3) Информацията по ал.2 може да включва:

1. имената и адресите на производителите, разпространителите, доставчиците и други лица, които са били преди това държатели на стоките или услугите, както и на предполагаемите разпространители на едро и дребно;
2. информация за произведените, доставените, получените или поръчаните количества, както и средствата, получени за въпросните стоки или услуги.

(4) Алинея 1 не се прилага, когато изпълнението ѝ може да доведе до нарушаване разпоредба на друг закон.

(5) Разпоредбите на ал. 1-3 се прилагат само за действия, които се извършват за пряка или непряка икономическа или търговска изгода.

Обезпечителни мерки

Чл.76ж. (1) При нарушение на правото върху марка или географско означение или когато има достатъчно данни да се смята, че такова нарушение ще се извърши или някое доказателство ще се изгуби, унищожи или укрие, съдът по искане на притежателя на правото или на лицензополучателя на изключителна лицензия, може, без да уведоми лицето, по отношение на което се иска обезпечителната мярка за това, да допусне и някои от следните мерки:

1. забрана за извършване на действия, за които се твърди, че съставляват или ще съставляват неправомерно използване на марка или географско означение;

2. изземване на стоките, за които се твърди, че неправомерно носят марка или географско означение, както и на други доказателства от значение за доказване на нарушението;

3. изземване от употреба на материала или средството по чл. 73, ал.2;

4. запечатване на помещението, в което се твърди, че се извършва или ще се извърши нарушението.

(2) Допускането, налагането и отменяването на обезпечителните мерки се извършва по реда на чл. 308-322 от Гражданския процесуален кодекс, с изключение на чл. 317, ал.2, изречение първо и доколкото този закон не предвижда друго.

(3) Обезпечителната мярка забрана за извършване на действия се налага със съобщаването ѝ от съда.

(4) Обезпечителните мерки по ал.1, т.2, 3 и 4 се налагат от държавен или частен съдебен изпълнител, който извършва действието едновременно с връчването на съобщението за допускане обезпечението на ответника в тридневен срок от постъпването на молбата от ищеца до съдебния изпълнител. Обезпечителната мярка, допусната за предотвратяване на предстоящо нарушение, се налага в срок, съобразен с целта ѝ. Изетото имущество се предава по опис за пазене на ищеца, който може да го използва единствено като доказателствено средство.

(5) Ищецът или негов представител имат право да присъстват и съдействат при налагането на обезпечителните мерки.

(6) Ако се установи, че наложената обезпечителна мярка е поискана неоснователно, ответната страна може да поиска от лицето, което я е поискало, да ѝ заплати причинените вследствие на обезпечението вреди.

(7) Обезпечителна мярка по ал.1, т.1 може да бъде наложена и по отношение на трети лица, за които има достатъчно данни, че способстват за извършването на дейността, за която се твърди, че съставлява или ще съставлява неправомерно използване.

(8) Притежателят на съответното право или лицензополучателят на изключителна лицензия, е длъжен да не разгласява информация, станала му известна при или по повод на мерките по ал.1.”

§ 16. В чл. 77 думите „Административния съд – град София” се заменят с думите „Софийския градски съд”

§ 17. В чл. 78 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 1 се изменя така:

“(1) Притежателят на право върху марка, както и лицензополучателят на изключителна лицензия може да поиска от митническите органи да задържат стоки, пренасяни през държавната граница на Република България, за които има основание да се смята, че нарушават закриляно от този закон право.”

2. В алинея 2 се правят следните изменения и допълнения:

а) точки 1 и 2 се отменят;

б) точка 3 се изменя така:

“3. с нетърговски характер, пренасяни като част от багажа на пътници, при условие, че са в количество, определено за безмитен внос или износ.”

3. Създава се ал.6:

“(6) Разпоредбите на този раздел се прилагат по отношение на всички представени пред митническите органи стоки, без значение дали по отношение на тях е задействан митнически режим.”

§ 18. В чл. 79 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 4 се изменя така:

“(4) Когато установят, че са налице обстоятелствата по чл.78, ал.1, митническите органи задържат стоките. Задържането се извършва с митнически документ, издаден от компетентните митнически органи. Те уведомяват незабавно молителя, изпращача и получателя на стоките за задържането. Същите лица имат права да огледат задържаните стоки и да получат информация за това.”

2. Алинея 5 се изменя така:

“(5) Ако в срок от 10 работни дни, след като е бил уведомен съгласно ал. 4 за задържането, молителят не представи доказателства, че е започната процедура пред съответния съд за решаване на спора по същество или че е допуснато обезпечение, митническите органи освобождават задържаните стоки при условие, че са спазени всички изисквания за даване на митническо направление. По мотивирано искане на молителя срокът може да бъде продължен с още десет работни дни.”

3. Създават се ал. 6 - 8:

“(6) Компетентните органи, пред които е започната процедура по ал. 5, решават по жалба на заинтересованата страна дали мерките по задържането следва да бъдат потвърдени, изменени или отменени.

(7) Отказът на митническите органи да удовлетворят молбата за задържане на стоките подлежи на обжалване пред Административния съд – гр. София по реда на Административно-процесуалния кодекс.

(8) Митническите органи не носят отговорност, когато при упражнявания от тях контрол не са могли да идентифицират стоките, чието задържане се иска, както и за предприетите от тях добросъвестни действия по задържането на стоките.”

§ 19. Създава се чл. 79а:

“Действия по инициатива на митническите органи

Чл.79а. (1) Митническите органи могат по своя инициатива или по искане на друг държавен орган да задържат стоки, за които имат основание да смятат, че нарушават закриляно по този закон право.

(2) В тези случаи митническите органи уведомяват незабавно лицата по чл.79, ал.1, изпращача и получателя на стоките и им дават възможност да огледат задържаните стоки. Митническите органи могат да поискат от притежателите на права всяка информация за извършване на експертиза.

(3) Решението по ал.1 може да бъде обжалвано пред Административния съд – гр. София по реда на Административно-процесуалния кодекс.

(4) Ако в срок от 10 работни дни от задържането на стоките не последва процедура пред съответния съд за решаване на спора по същество или няма определение на съда за допускане на обезпечение, митническите органи освобождават задържаните стоки, при условие че са спазени всички изисквания за даване на митническо направление.

(5) Митническите органи не носят отговорност за предприетите от тях добросъвестни действия по задържането на стоките.”

§ 20. Създава се чл.80а:

“Прилагане на Регламента на Съвета (ЕС) № 1383/2003

Чл.80а. Разпоредбите на този раздел се прилагат само в случай и доколкото не са приложими разпоредбите на Регламента на Съвета (ЕС) № 1383/2003 от 22 юли 2003 г. относно действията на митническите органи срещу стоки, за които е установено, че нарушават закриляни по този закон права. (обн. Official Journal of the European Communities, L 196/7/02.08.2003)”.

§ 21. В чл. 81 се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 81, ал. 1 думите „Лице, което предлага за продажба, излага на пазара или съхранява с тези цели стоки” се заменят с думите „Лице, което използва в търговската дейност по смисъла на чл. 13 стоки или услуги”.

2. Ал. 4 се заличава.

3. Ал. 6 се заличава.

§ 22. В допълнителните разпоредби се правят следните изменения и допълнения:

1. В § 1:

а) В точка 3 след думата „конвенция” текстът се заличава.

б) Създава се нова точка 3а:

„3а. „Марка, ползваща се с известност на територията на Р България” е всяка марка, регистрирана на територията на Р България, която е определена като общоизвестна марка.”

в) създава се т.12:

“12. “внос или износ на стоки” е фактическото въвеждане в митническата територия на Република България на стоки, носещи знак, идентичен или сходен на регистрирана марка или регистрирано географско означение, или негова имитация, независимо дали по отношение на тези стоки е задействан митнически режим.”

2. Създава се § 1а:

“§ 1а. Разпоредбите на този закон, които се отнасят до държавите - членки на Европейския съюз, се прилагат и за другите държави от Европейското икономическо пространство.”

Преходни и заключителни разпоредби:

„ § 23. (1) Марки на Общността, които са действащи към датата на присъединяване на Република България към Европейския съюз, както и заявките за марки на Общността, подадени към тази дата, ще имат действие по отношение Република България, считано от тази дата.

(2) Регистрацията на марка на Общността, която е била заявена преди датата на присъединяване, не може да бъде отказана въз основа на което и да е абсолютно основание за отказ по смисъла на чл. 7, ал.1 от Регламента, при условие, че прилагането на това основание се дължи единствено на факта на присъединяването.

(3) Срещу заявка за регистрация на марка на Общността, подадена в период от 6 месеца преди датата на присъединяване, може да се подаде опозиция по чл. 42 от Регламента, в случай че по-ранната марка или по-ранното право по смисъла на чл. 8 от Регламента са съществували в Република България преди датата на присъединяване и при условие, че са били придобити добросъвестно.

(4) Марка на Общността не може да бъде заличена ако:

1. основанията за това по смисъла на чл.51 от Регламента, се дължат единствено на факта на присъединяването на Република България, или

2. по-ранното национално право по смисъла на чл.52, ал.1 и 2 от Регламента е било регистрирано, заявено или придобито в Република България преди датата на присъединяването ѝ.

(5) Използването на марка на Общността при условията на чл. 106 и 107 от Регламента може да бъде забранено чрез иск, подаден пред съда по чл.72г, ал.3, ако по-ранната марка е била регистрирана или заявена преди датата на присъединяване или по-ранното право е било придобито в нея преди тази дата.”

§ 24. Законът влиза в сила един месец след обнародването му в „Държавен вестник”, с изключение на § 7, § 11, § 20 и § 23, които влизат в сила от датата на присъединяване на Република България към Европейския съюз и с изключение на § 16, който влиза в сила от 13 юли 2006 г.

МОТИВИ

към проекта за Закон за изменение и допълнение на Закона за марките и географските означения

Предлаганото изменение и допълнение на Закона за марките и географските означения, датиращ от 1999 г. се налага от необходимостта за синхронизирането му с общностното законодателство (*l’acquis communautaire*) на Европейския съюз в областта на интелектуалната собственост.

По-конкретно, става дума за Директива 2004/48/ЕО от 29.04.2004 г. за осигуряване зачитането на интелектуалната собственост, която държавите – членки на Европейския съюз трябва да отразят във вътрешното си законодателство най-късно до 29.04.2006 г. Адресати на тази директива са всички закони, регламентиращи интелектуалната собственост, а съгласно чл. 1 от Директивата изрично е посочено, че това ще включва и права върху индустриална собственост като права върху марки, географски означения, патентни, промишлен дизайн и др. Разпоредбите на директивата бяха първоначално транспонирани в Закона за авторското право и сродните му права/ЗАПСП с последното му изменение от м. декември 2005 г. (ДВ, бр.99 от 2005 г.). Това значително облекчи работата по ЗИД на ЗМГО, тъй като предвидените промени, касаещи гражданскоправната защита, са напълно синхронизирани със съответните текстове в ЗАПСП. Уеднаквени са и разпоредбите относно мерките на границата в двата закона. Съобразяването е необходимо, защото проверките от страна на Европейската комисия обикновено са насочени едновременно по отношение всички обекти на интелектуална

собственост, а дейността по защитата на тези права се осъществява от едни и същи правоохранителни и правораздавателни органи.

Директива 2004/48/ЕО, на чието имплементиране са посветени параграфи 12, 13, 14 и 15 от законопроекта, урежда мерките и процедурите, прилагани в хода на гражданското съдопроизводство, които държавите – членки са длъжни да предвидят, за да се осигури по-ефективно зачитане на правата върху различни обекти на интелектуалната собственост, в т.ч. и търговските марки и географски означения. Има се предвид, че често пъти обичайните традиционни съдопроизводствени практики, създадени за разрешаване на спорове за права върху вещи, се оказват недостатъчни и дори безсилни в случаи, когато става дума за нематериални блага, каквото е интелектуалната собственост. В тази връзка директивата, а и оттам и настоящият законопроект, предвижда:

- улеснения за ищеца при набавянето на доказателства;
- по-широк спектър от мерки, с които не само да се прекратяват, но и да се предотвратяват нарушенията;
- мерки и срещу лицата, които с услугите си са спомагали за нарушенията;
- по-гъвкави начини да определяне на обезщетението;
- широко разгласяване на осъдителните решения и др.

В допълнение, параграфи 17, 18 и 19 от законопроекта, предвиждат редица усъвършенствания в режима за предотвратяване пренасянето на стоки, предмет на нарушения през границите на страната. Нашата страна е задължена да предвиди такива мерки по силата на Споразумението за свързаните с търговията аспекти на интелектуалната собственост, известно като Споразумението за ТРИПС, подписано в рамките на Световната търговска организация и ратифицирано от нашата страна през 1996 г. По този въпрос действа и регламент на Съвета (ЕС) № 1383/2003 г. от 22.07.2003 г., чийто разпоредби ще станат автоматически приложими в нашата страна след присъединяването ѝ към Европейския съюз. На проблемите, които ще възникнат по този повод е посветен параграф 20 от настоящия законопроект.

Освен това, приближаването на проектираната дата за присъединяване на страната ни към Европейския съюз налага приемането на норми, които да регламентират правната закрила на българска територия в бъдеще на т.нар. марки на общността, т.е. на марките, регистрирани в Европейското ведомство за марки и дизайни в гр. Аликанте, Испания, на основата на Регламент на Съвета (ЕС) № 40/94 от 20.12.1993 г. за въвеждането на единна търговска марка на общността.

Реакцията на нашата страна трябва да бъде бърза, защото в мониторинговия доклад на Европейската комисия от октомври 2005 г. въпросите, относно подобряване на правоприлагането на законодателството, свързано с интелектуалната собственост (а търговските марки са част от тази собственост) и с възприемането на единна търговска марка на общността са поставени сред проблемите, чието уреждане е най-наложително и то в най-скоро време.

Параграфи 11 и 23 са посветени на единните европейски марки и начините за синхронизирането на тяхното действие в бъдеще с действието на националните търговски марки.

Параграф 10 урежда режима на т.нар. общоизвестни марки и марки, ползващи се с известност, в съответствие с изискванията на специалната препоръка по този въпрос на Световната организация за интелектуална собственост от 1999 г.

Вносителите: Нина Чилова, Атанас Мерджанов, Фикрет Шабанов